

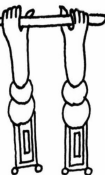

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 88 1 Ἰουλίου 2002

Τό «μειζον» θέμα

αρακολουθῶ τήν ἀξιολόγηση τῶν προτεραιοτήτων, πού δεσμεύει τήν πολιτική, τήν οικονομική καί τήν πολιτιστική δραστηριότητα καί ἀνακαλύπτω τό χάσμα, πού χωρίζει τήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τίς σύγχρονες δομές καί τίς σύγχρονες ἀναζητήσεις. Ἄλλοι κόσμοι. Ἄλλα ὁράματα. Ἄλλα σκιρτήματα τῆς καρδιάς. Ἄλλοι στόχοι ζωῆς καί κίνητρα δράσης.

Ο κόσμος μας ἔχει προσδιορίσει τό ἄνοιγμα τῶν ὁραματισμῶν του στήν οικονομική ἀνάπτυξη καί στήν προέκτασή της, πού εἶναι ἡ εὐμάρεια. Ὁ πλοῦτος καί ἡ ἄνεση, ἡ ἀφειδῶλευτη κατανάλωση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί ἡ πλησμονή τῆς ἡδονῆς ἔχουν ἐγγραφεῖ στήν προμετωπίδα τῆς βίβλου τῶν ἐπιδιώξεων καί τροchioδρομοῦν ὅλους τοὺς προγραμματισμούς καί ὅλους τοὺς ἀγῶνες στά οἰκουμενικά κέντρα ἀποφάσεων, στίς ἐστίες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καί στά κρυφά φυλακτήρια τῶν ὀνείρων, πού εἶναι ἡ μιά καί μοναδική ἀνθρώπινη καρδιά. Διακρίνει κανεῖς μιά περίεργη ὁμοψυχία καί ὁμοφωνία. Σά νά μιλοῦν οἱ σύγχρονοι λαοί, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, τήν ἴδια γλῶσσα καί νά ἔχουν χρησιμοποιήσει τήν ἴδια γραφή. Ὅλοι ἐντοπίζουν τήν ἀνάπτυξη στήν ὑπερπαραγωγή καί στήν ὑπερκατανάλωση.

Θυμᾶμαι τὰ συνθήματα, πού νεύρωσαν τή γενιά μου, ἀμέσως μετά τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ἡ ἰαχή τοῦ ἀγώνα, πού ἀκουγόταν ἀπό τούς μπροστάρηδες, ἦταν μιά καί μοναδική. «Ἡ αὔξηση τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος». Νά γεμίσουν τὰ θησαυροφυλάκια. Νά λάμψει τό βλέμμα ἀπό τήν εὐτυχία τοῦ πλούτου. Καί νά ἀρχίσει ἡ διαδικασία τῆς κατανάλω - σης. Τῆς ἀγορᾶς. Τῆς κατοχῆς. Τῆς δοκιμῆς. Καί τῆς ἀλλαγῆς. Τά ἀγαθὰ νά περνοῦν ἀπό μπροστά μας μέ τή μέθοδο καί τήν ταχύτητα τῆς κυλι - όμενης βιτρίνας. Νά τά ψαύουμε. Νά τά γευόμαστε. Καί νά τά πετοῦμε. Γιά νά δώσουμε τό βλέμμα καί τήν ἀγάπη στά ἐπόμενα δείγματα τῆς τεχνολογίας μας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Διαμετρικά ἀντίθετη ἡ ἀξιολόγηση τῶν προτεραιοτήτων μέσα στήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στήν οἰκογένεια, πού προσδιορίζει τούς στόχους τῆς καί κρίνει τό «μεῖζον» καί τό «ἐλασσον», μέ ὁδηγό τό θεϊκό λόγο καί τό δεῖγμα ζωῆς, πού ἄφησε στή γῆ μας ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ μεγάλη ἐντολή, πού προσυπογράφεται μέ τό Αἷμα τῆς σταυρικῆς Θυσίας τοῦ Κυρίου μας, εἶναι ἡ ἀγάπη. «*Ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς ἵνα καί ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰωάν. ιγ' 34). Ἡ «ἀγάπη» εἶναι τοποθετημένη στήν προμε - τωπίδα τῶν στόχων καί τῶν ἐπιδιώξεων. Τό κύριο ὄραμα τῆς ψυχῆς. Ἡ δυναμική προσφορά καί ἡ γλυκειά γεύση. Τό «πλήρωμα», ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ νόμου. Καί ἡ γνήσια ποιότητα τῆς ζωῆς.

Οἱ προτεραιότητες, πού βάζει ὁ σύγχρονος κόσμος, ἥ, τουλάχιστον, οἱ πραγματικές ἀνάγκες τῆς ζωῆς, μπαίνουν σέ ἄλλο κανάλι, ἂν ἡ πρώτη δίψα τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ γεύση καί ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης. Ἐάν ἡ προσωπι - κότητα νοιώθει μέσα τῆς ζωντανῆ καί καυτῆ τῆ λαχτάρα νά μπεῖ στό κλίμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί νά θυσιάσει τὰ μπιχλιμπίδια τῆς εὐμάρειας, γιά νά προσφέρει πνοή ἀγάπης καί συμπαράσταση ἀδελφοσύνης στό συνοδοιπόρο τῆς ζωῆς.

Καταθέτω μιά σκληρή ἐμπειρία. Διαβάζοντας τό Εὐαγγέλιο καί φυλλο - μετρώντας τό βιβλίό τῆς ἱστορίας, ἀναπνέω τήν εὐωδία τῆς ἀγάπης. Τή διδαχή καί τήν πράξη. Στρέφοντας, ὅμως, τό βλέμμα στή γύρω μου πραγματικότητα, αἰσθάνομαι μετέωρος. Φοβᾶμαι, πὼς ὅλοι ἐμεῖς, οἱ ἄνθρω - ποι τῆς τρίτης χιλιετίας, δέ θά δοκιμάσουμε τό γλυκό καρπὸ τῆς ἀγάπης. Ἐχομε μαντρωθεῖ στό στρατόπεδο τῆς τυραννίας τῆς ὕλης. Καί θά μείνουμε αἰχμάλωτοι.

Σέ ρόλο νονοῦ;

Τό κείμενο, πού ἀκολουθεῖ, εἶναι σταλαγμός ὀδύνης. Δείκτης κορύφωσης τῆς συνειδησιακῆς κρίσης. Καί ξεχείλισμα πόνου.

Ἕνας Ἐπίσκοπος, πού διακονεῖ στά ἐνδότερα τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, κάπου ἐκεῖ, στά ὅρια τοῦ μισοῦ αἰώνα καί σηκώνει τό σύμβολο μιᾶς ἔμπονης καί σταυρωτικῆς ἀρχιερωσύνης γιά διάστημα μεγαλύτερο τῶν τριῶν δεκαετιῶν, δέν εἶναι εὐκολος νά σύρει τό βεβηλωμένο ἀρχιερατικό ὠμόφορο ἐνός ἐπιόρκου λειτουργοῦ στήν κοινή θέα καί στήν ἀδυσώπητη κατακραυγή. Γιά νά φτάσει στήν ἔκρηξη καί νά σημάνει συναγερμό, σημαίνει, πώς ἡ φόρτιση τῆς θλίψης, παρά τή συμπίεσή της στό βαθύ πηγάδι τῆς καρδιάς, ἔχει ξεπεράσει τήν ἀνεκτὴ στάθμη καί δηλώνει κίνδυνο.

«Κατώδυνος», νοιώθω τήν ἀνάγκη ν' ἀκουμπήσω τό σταυρό τῆς λύπης στούς ὤμους ὄλων τῶν μελῶν τῆς αγιότητας Ἐκκλησίας μας. Νά τοὺς ἐνημερώσω. Νά μοιραστῶ μαζί τους τήν ἀγωνία. Μέ τοὺς ἀγαπημένους μου ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μητρόπολης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, μέ τοὺς ὁποίους

μέ συνδέει ἡ προσταγή καί ἡ χαρισματική πράξη τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ κάλεσε νά τοὺς διακονήσω. Καί μέ τοὺς πιστοὺς τῆς εὐρύτερης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, ὁλόκληρου τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου, πού ταλαντεύονται ἐπικίνδυνα ἀνάμεσα στά δύο ἄκρα. Ἀπό τήν ἐλπίδα στήν ἀπόγνωση.

Συνοδός στήν κατάστρωση τῶν γραμμῶν, πού ἀκολουθοῦν, ἡ Ἀγιογραφική καί ἡ Πατερική ὑπόμνηση τοῦ χρέους τῆς ἀπόλυτης διαφάνειας. Καί ἡ ὑπογράμμιση τῆς ἐπισκοπικῆς εὐθύνης, νά διατυπώνεται ὁ λόγος μέ ἀπόλυτη σαφήνεια καί μέ ἀδιάστροφη εἰλικρίνεια. Νά λέγεται τό «ναί», «ναί» καί τό «οὐ», οὐ». Ἡ ἀλλοίωση ἢ ἡ ἀπόκρυψη ἢ ἡ στρέβλωση τῆς πραγματικότητας, τό συνεσκιασμένο ἢ τό ἀπροκάλυπτο ψέμα δέν εἶναι πρακτικές εὐσυνειδησίας ἢ σύνεσης. Εἶναι δόλια παραπληροφόρηση καί παραπλάνηση τοῦ λαοῦ, πού συμπορεύεται μέ τοὺς ἐπισκόπους του στή διαδρομὴ τῆς ἱστορίας καί εἶναι συνυπεύθυνος καί συναχθοφόρος τοῦ σταυροῦ τῆς μεγάλης περιπέτειας.

Οἱ ἀναγνώστες μου ἔχουν διαβάσει,

στό προηγούμενο φύλλο τούτου τοῦ δελτίου, τήν καταγγελία, πού, ὑπεύθυνα καί ἐνυπόγραφα, ἀπηύθυνα στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατήγγειλα ἕνα Μητροπολίτη γιά πράξεις, πού προσβάλλουν τήν ἀνδρική τιμή καί πού, «κατ' ἐπιταγή» τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν καί τῶν Τοπικῶν Συνόδων, κολάζονται μέ τήν ποινή τῆς καθαίρεσης ἀπό τό ἀρχιερατικό ἤ τό ἱερατικό ἀξίωμα. Δηλώνω, γιά μιά ἀκόμα φορά, πώς τήν ὑπογραφή μου δέν τήν ἔβαλα δίχως νά βασανίσω τά δεδομένα καί δίχως νά ὑπολογίσω τήν πιθανή ἔκβαση. Ὁ τελικός, ὅμως, λόγος, πού ἤχησε μέσα μου, ἦταν ἡ προσταγή: «*Ἐξω οἱ κύνες καί οἱ φαρμακοί καί οἱ πόρνοι καί οἱ φονεῖς καί οἱ εἰδωλολάτραι καί πᾶς ὁ φιλῶν καί ποιῶν ψευδος*» (Ἀποκάλυψ. κβ' 15).

Πλησιάζουμε, ὅλοι μας, τό Ἱερό Θυσιαστήριο μέ κατασταλαγμένη στήν καρδιά καί μέ ἀποτυπωμένη στόν ἱκετευτικό μας λόγο τήν ἐμπειρία τῆς ἀναξιότητάς μας. Καί προσφέρουμε τήν ἀναίμακτη Ἱερουργία «ὑπέρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων». Κάπου, ὅμως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν βάλει ἕνα ὄριο. Θέσπισαν καί νομοθέτησαν, πώς δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά ὑπηρετεῖται τό Θυσιαστήριο ἀπό ἄτομα, πού ἔχουν παραδώσει τό ὀστράκινο σκεῦος τῆς ζωοποιῦ Χάριτος στά πάθη τῆς ἀτιμίας (Ρωμ. α' 26). Αὐτοί πρέπει νά ἀποκόπτονται. Γιά νά καθαίρεται ἡ ἱερατική οἰκογένεια.

Αὕτῃ ἡ καταγγελία μου, πού ὑπῆρξε σαφής καί καθοριστική, θορύβησε ὄχι μόνο τόν ἔνοχο, ἀλλά καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Τήν αἰσθάνθηκε

ὡς βόμβα στό βάθρο τοῦ εἰδωλικοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ του. Καί ἀγωνίστηκε νά τήν ἐξουδετερώσει. Μέ ἐπιμονή, πού ἀκυρώνει τό ρόλο του ὡς προέδρου τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, μέ μεθόδευση, πού προδίδει τό δόλο καί μέ διαλεκτική, πού τόν ἀποκαλύπτει ὡς ἀμνηστευτή τῶν βαρύτατων ἠθικῶν ἐκτροπῶν, προσπάθησε νά σπρώξει στό ἀρχεῖο τήν καταγγελία καί νά χαρίσει πιστοποιητικό ἀθωότητος, κατακυρωμένο μέ τίς ὑπογραφές ὅλων τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων, στό σκανδαλοποιό φίλο του.

Δέ θά ἀναπαραγάγω ἐδῶ τήν καταγγελία μου. Θά ἀνταποκριθῶ, ὅμως, στό χρέος μου, νά δώσω στόν ἀνήσυχο λαό τοῦ Θεοῦ ἕνα περιληπτικό, ἀλλά πλήρες χρονικό τῆς μεθόδευσης, πού στήθηκε καί διακινήθηκε στό παρασκήνιο καί στό προσκήνιο, γιά τήν ἀπενεργοποίηση τῆς καταγγελίας μου καί τό σβῆσιμο, πρὶν κἂν προερευνηθεῖ δικαστικά, τῆς εὐθύνης τοῦ ὑπόλογου Ἱεράρχη.

1. Ὃταν ἔφτασαν στά χέρια μου οἱ ἐπίμαχες καί ἐπίμεμπτες κασέτες, μέ ὄχημα τό ταχυδρομεῖο, θεώρησα, πώς ἤμουν ἀπό τούς πρῶτους ἀποδέκτες τοῦ πακέτου τῆς τραγικῆς ἐνημέρωσης. Δέν ἄργησα, ὅμως, νά πληροφορηθῶ, πώς τό πακέτο εἶχε τρέξει σέ πολλά χέρια καί εἶχε ἀναγνωστεῖ ἀπό πολλούς παραληπτες, πρὶν φέρεי σέ μένα τήν ἀθέατη ἀσχῆμια τῆς ἐσχατῆς διαφθορᾶς. Ἀπό ἐκκλησιαστικούς παράγοντες καί ἀπό ἐκπροσώπους τοῦ δημοσιογραφικοῦ φόρουμ ἔμαθα, ὅτι δυό περίπου μῆνες, πρὶν ἐγώ προσαρμόσω στό μαγνητόφωνο τίς ρυπαρές κασέτες, πολλοί Μητροπολίτες τίς εἴ-

χαν παραλάβει καί σιωποῦσαν, ἐνῶ οἱ διάδρομοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶχαν γεμίσει μέ τούς ψιθύρους καί μέ τά ἀνέκδοτα καί μέ τά ὑπονοούμενα, πού εἶχαν ὅλα στίγμα ἀναφορᾶς τῇ συμπεριφορά τοῦ συγκεκριμένου Μητροπολίτη.

Ἐντύπωση μοῦ ἔκανε τό γεγονός, ὅτι ἂν καί εἶχε περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα ἀπό τήν πρώτη ταχυδρόμηση τῶν ντοκουμέντων καί ὅλοι ὅσοι περπατοῦσαν στό κεντρικό κτίριο διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦταν ἴσαμε τήν τελευταία λεπτομέρεια ἐνημερωμένοι, δέν εἶχε γίνει καμμία ἐνέργεια ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί, κατά προέκταση, ἀπό τό ὑπεύθυνο Συνοδικό ὄργανο. Μιά σιωπή τάφου ἐπικάλυπτε τόν ἀναβρασμό. Ὅσοι κυκλοφοροῦσαν σέ δεύτερο καί σέ τρίτο πλάνο, κάγχαζαν καί κουτσομπόλευαν. Καί ἐκεῖνοι, πού στέκονται στήν κορυφή τῆς διοικητικῆς πυραμίδας καί κρατοῦν στό χέρι τή σφραγίδα τῆς ἐξουσίας, σφύριζαν ἀνέμελα ἄλλο σκοπό.

Ἰδιαίτερα ἐπισημαίνω καί ὑπογραμμίζω τήν ἔνοχη ἀπόκρυψη καί τή σιωπή καί τήν ἀπαράδεκτη ἀδράνεια τοῦ προέδρου τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Λαλίστατος ὁ προκαθήμενός μας, δέν ἀφήνει περίσταση ἀνεκμετάλλευτη. Καθημερινά ὑψώνει τό δάχτυλο ἀπειλητικά καί τσιρίζει κυριολεκτικά, κατακεραυνώνοντας τούς παραβάτες τοῦ ἡθικοῦ νόμου καί τούς καταλυτές τῆς ἀγιότατης Πατερικῆς μας παράδοσης. Γιά τό μεγάλο, ὅμως, σκάνδαλο, πού ρύπανε τό Θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ καί ἄπλωσε ἄπειρα ἐρωτηματικά στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας, μήτε μομφή δια-

τύπωνσε, μήτε ἔδωσε ἐξηγήσεις, μήτε φρόντισε νά τό ἀντιμετωπίσει ἀποτελεσματικά, σύμφωνα μέ τίς ρητές διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ ὑποπτη αὐτή ἀρχιεπισκοπική παρασιώπηση καί ὁ κίνδυνος νά χυθεῖ ὁ βόρβορος, ἀνεξέλεγκτος, στά κανάλια τῆς ἐνημέρωσης, μέ ἀνάγκασαν νά ἐπωμιστῶ τό βάρος τῆς καταγγελίας. Ἔστειλα, τό γνωστό πιά κείμενό μου, στήν Ἱερά Σύνοδο, συνοδευμένο ὀχι μέ τό σύνολο τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὕλικου, ἀλλά μέ μιά μόνη κασέτα καί μέ τήν ἐνδειξη, πώς ἐπιθυμῶ ἡ καταγγελία μου νά πρωτοκολληθεῖ στό ἐμπιστευτικό πρωτόκολλο τῆς Ἀνώτατης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Καί αὐτό, γιά νά μή διαρρεύσει καί γιά νά μή σκανδαλιστοῦν οἱ συνειδήσεις τῶν ἀνυποπτων πιστῶν. Κάποια ὑπηρεσιακά ὄργανα, σέ συνεννόηση, καθῶς φαίνεται, μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀρνήθηκαν νά παραλάβουν τήν καταγγελία μου καί νά τήν ἐγγράψουν στό ἐμπιστευτικό πρωτόκολλο. Καί ἀπήτησαν ἀπό τό δικαστικό ἐπιμελητή νά κάνει ἐπίσημη ἐπίδοση.

Δική τους ἐπιλογή, γιά τήν ὁποία ἐγώ δέν εὐθύνομαι.

Ἐκεῖνο, πού μέ ἐξέπληξε, εἶναι ὅτι τριάντα μόνο ὥρες μετά τήν ἐπίδοση τῆς καταγγελίας μου, τήν εἶδα δημοσιευμένη σέ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα. Τετάρτη μεσημέρι κατατέθηκε στή Σύνοδο καί Παρασκευή πρωῒ βρισκόταν στή διάθεση τῶν ἀναγνωστῶν. Ποιός τήν ἔδωσε δέν τό πληροφορήθηκα ἴσαμε τούτη τή στιγμή. Φυσικό, ὅμως, εἶναι νά συμπεράνω, πώς κάποιο χέρι, ἀπό μέσα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, τήν πέρασε στή δημοσιότητα.

2. Καθώς τό παράπτωμα εἶναι σοβαρό καί ἡ δημοσιοποίησή του προκάλεσε ἀναταραχή, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὡς πρόεδρος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦταν ὑποχρεωμένος νά συγκαλέσει ἀμέσως τή Σύνοδο καί νά προωθήσει τίς διαδικασίες, πού ὀρίζει ὁ εἰδικός Νόμος 5383/32 περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων. Ἡ παράταση τῆς ἐκκρεμότητας ἦταν -καί ἀποδείχτηκε καί ἀπό τίς ἐξελίξεις- καταλυτική γιά τό κύρος τῆς Συνόδου καί τῶν προσώπων, πού τήν ἀποτελοῦν. Καί ὅμως, δέν ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτό τό χρέος του ὁ προκαθήμενος. Ἄφησε νά κυλήσει ὁ χρόνος τῶν 45 ἡμερῶν. Καί, ταυτόχρονα, μεθόδευσε μιά διαδικασία, πού δέν ἀποτελεῖ ἐκδίκαση σοβαρῆς ὑπόθεσης, ἀλλά παρωδία δίκης.

Ἐγγραψε τό θέμα, συνεσκιασμένα, στήν ἡμερήσια διάταξη τῆς Συνεδρίας τῆς 31ης Μαΐου. Δέν προσδιόρισε, ὅτι ὑπάρχει καταγγελία ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Καί, πολύ περισσότερο, δέν ἀνέφερε στήν ἡμερήσια διάταξη, ὅτι ὁ Μητροπολίτης αὐτός καταγγέλλεται ὡς ὁμοφυλόφιλος. Ἐγγραψε: «συζήτηση καί ἀπόφαση ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου, ὑπ' ἀριθμό πρωτοκόλλου» (τάδε). Καί αὐτό μόνο. Ποιό εἶναι τό ἔγγραφο, τί λέει καί τί πρόβλημα θέτει στήν Ἱερά Σύνοδο κρατήθηκαν ἐπτασφράγιστα μυστικά.

Τό περίεργο εἶναι, πώς καί κατά τήν ὥρα, πού ἔφτασε τό θέμα πρὸς συζήτηση, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀρνήθηκε νά δείξει τό ἔγγραφο τῆς καταγγελίας στούς Συνοδικούς Συνέδρους.

Εἶχε ἐκ τῶν προτέρων ὀρίσει, χωρίς Συνοδική ἀπόφαση, ὡς εἰσηγητή τό

Μητροπολίτη Ἀρτης κ. Ἰγνάτιο. Ἀλλά ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος, μελετώντας τήν καταγγελία καί βάζοντας αὐτὴ στή γενικευμένη κατακραυγή, προβληματίστηκε ἔντονα. Καί προσδιόρισε τίς προτάσεις του ἐντελῶς διαφορετικά, ἀπό τήν ἐπιθυμία τοῦ κ. Χριστόδουλου. Πρότεινε νά ἀρχίσει ἡ διαδικασία, πού ὀρίζει ὁ Νόμος «περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Νά ἐρευνηθεῖ σέ βάθος ἡ ὑπόθεση καί νά λειτουργήσει, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες, ἡ Δικαιοσύνη.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος Χριστόδουλος, φανερά ἐνοχλημένος, παρενέβηκε καί πρότεινε νά μή γίνει καμμία διαδικασία, ἀλλά νά διαβιβαστεῖ στό ἀρχεῖο ἡ καταγγελία. Αὐτός, πού ποδοπάτησε, κατά τήν ἀναρρίχησή του, κατάφωρα τούς Ἱερούς Κανόνες, ἐπινόησε τόν ἰσχυρισμό, πώς ὁ συνεπίσκοπός του, πού καταγγέλλει τίς ἠθικές ἀσχημίες, εἶναι «ἀκοινωνήτος» καί δέν πρέπει νά γίνει δεκτὴ ἡ ἀναφορά του πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο.

Φρικτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Ἀφόρητα προκλητικός ὁ Πρόεδρος. Κεραυνός ἡ πρόταση. Οἱ Συνοδικοί Σύνεδροι δεσμεύονταν μέ τήν ἀρχιεπισκοπικὴ αὐθαιρεσία νά μὴν πιάσουν στά χέρια τοὺς τήν καταγγελία καί τὴ μαγνητοταινία, πού τὴ συνοδεύει. Νά μὴν ἀκούσουν -ἔστω χωρὶς νά τὰ ψάψουν- τὰ ντοκουμέντα. Νά μὴν ἐνημερωθοῦν εὐρύτερα γιά τήν ὁμοφυλοφιλικὴ δραστηριότητα τοῦ συνεπισκόπου τοὺς καί τό σκανδαλισμὸ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού χτύπησε κόκκινο. Ἀλλά νά κλείσουν τὰ μάτια τοὺς καί τὰ αὐτιά τοὺς καί νά ρίξουν τήν πῆφο τοὺς ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς τοῦ ὅλου θέματος (καί τῆς καταγγελίας καί τῆς

λαϊκής κατακραυγής) στο άρχεϊο!!!

Όπως ήταν φυσικό, στή Συνοδική όμήγυρη προκλήθηκε σάλος. Ή απαίτηση του προέδρου ήταν βιασμός των συνειδήσεων. Άνομη προσπάθεια κάλυψης του σκανδάλου. Καί εξανδραποδισμός της έλευθερίας καί της ψήφου των φορέων της έπισκοπικής υπευθυνότητας. Δέκα Συνοδικοί Μητροπολίτες, πού ήταν παρόντες, ζήτησαν νά ακούσουν τήν έγκληση καί τήν κασέτα, πού περιέχει τίς ανώμαλες έρωτικές συνομιλίες του κ. Μπεζενίτη, γιά νά ζυγίσουν τά δεδομένα, νά σχηματίσουν γνώμη καί νά αποφανθούν μέ έπισκοπική αξιοπρέπεια.

Ο Χριστόδουλος (χολωμένος καί πειστωμένος) επέμενε νά μή διαβαστεί ή καταγγελία. Νά παραπεμφθεϊ, μέ όμόφωνη απόφαση, στο άρχεϊο. Όμως, οί δέκα Συνοδικοί-πρός τιμή τους- δέν υποχώρησαν από τήν αξίωσή τους, πού ήταν απόλυτα ευθυγραμμισμένη καί μέ τούς Ίερούς Κανόνες καί μέ τή νομολογία των Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων.

Πισμένος ό Άρχιεπίσκοπος καί φοβισμένος, κατέφυγε σέ τέχνασμα. Πρότεινε διάλειμμα. Γιά νά έκτονωθεί ή άτμόσφαιρα. Καί γιά νά βρεϊ τό χρόνο νά μεθοδεύσει τίς κινήσεις του.

3. Τό διάλειμμα κράτησε μιά όλόκληρη ώρα. Καί όταν οί Σύνοδοι ξανασυνάχτηκαν στήν αίθουσα, βρήκαν μπροστά τους καί τόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη, τόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Ή άτμόσφαιρα ήλεκτρίστηκε. Οί Συνοδικοί άκουσαν κάποια κομμάτια από τούς επίμαχους διαλόγους καί έμειναν έμβρόντητοι. Καί ό υπόλογος

Μητροπολίτης, μέ όψη κάτωχρη, άγωνίστηκε νά άποσειεί τίς ευθύνες. Ίσχυρίστηκε, άνεπιτυχέστατα, ότι οί διάλογοι εϊναι φωνομοντάζ. Ότι κάποιος, πού τόν μισεϊ, μάζεψε σκόρπιες φράσεις του καί σχημάτισε τό κομπολόϊ των κατάπτυστων διαλόγων. Ή όλομέλεια, όμως (μέ εξαίρεση τόν πρόεδρο), άφησε νά φανεϊ καί νά περάσει καί πρόσ τά έξω, πώς δέν άποδέχτηκε ατή τήν έκδοχή. Ο έκπρόσωπος Τύπου της Ίερας Συνόδου, ό τραγικός Μητροπολίτης Άνθιμος, πού έδειχνε νά κλίνει πότε πρόσ τή μιά καί πότε πρόσ τήν άλλη άποψη, καί πού, κυριολεκτικά, έπνιξε τή φωνή της έπισκοπικής του συνείδησης, προσπαθώντας νά άμβλύνει τήν καθολική ζόφωση, έμφανίστηκε μπροστά στους δημοσιογράφους καί χαρακτήρισε τό περιεχόμενο των κασετών «ύποκλοπή». Δέν τόλμησε νά αναπαραγάγει τήν επιχειρηματολογία του ένοχου συναδέλφου του. Έδωσε τό στίγμα του Συνοδικού consensus. Ότι οί συνομιλίες εϊναι πραγματικές. Καί ότι κάποιος, χρησιμοποιώντας κατάλληλα μηχανήματα τίς υπέκλεψε.

Ή έτυμηγορία ατή, πού έκφράστηκε από τό Συνοδικό Σύνοδο καί έκπρόσωπο του Τύπου, έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Καί προσδιορίζει τό χρέος του Συνοδικού Σώματος. Από τή στιγμή, πού διαπίστωσαν καί πείστηκαν, πώς οί κασέτες αποτελούν πράξη ύποκλοπής καί πώς διασώζουν τό ακριβές περιεχόμενο των χυδαίων συνομιλιών του Μητροπολίτη Μπεζενίτη μέ κάποια άλλα πρόσωπα, εϊχαν υποχρέωση νά κινήσουν τό μηχανισμό των έκκλησιαστικών ανακρίσεων. Νά διο-

ρίσουν ανακριτή και νά τοῦ δώσουν τήν ἐντολή νά προχωρήσει στό ἀνακριτικό ἔργο. Καί μάλιστα, ἐπειδὴ τό παράπτωμα, πού καταγγέλλεται, εἶναι σοβαρό καί ἐπιτιμᾶται ἀπό τοὺς Ἱερούς Κανόνες μέ τήν ποινή τῆς καθάρσεως, ἔπρεπε ἡ Σύνοδος νά θέσει τόν ὑπόλογο Μητροπολίτη σέ διαθεσιμότητα, ἴσαμε τό τέλος τῆς ὅλης διαδικασίας.

Ὅμως, μιά ἀκόμα ὑποπτη παρέμβαση τοῦ προέδρου Χριστόδουλου ἐκτροχίασε τήν Ἱερά Σύνοδο ἀπό τό καθήκον της. Ὁ προκαθήμενος, προσπαθώντας νά περισώσει τόν ὑπόλογο φίλο του, ἴσως καί γιά νά προλάβει ἄλλες ἐκρήξεις στόν πολύ κοντινό του ὥρο, ἔσυρε τό Σῶμα σέ ἓνα σκοτεινό παρακαμπτήριο μονοπάτι. Στό νά ἀφεθεῖ τό θέμα ἀνοιχτό. Στάσιμο. Νά μήν περπατήσει στόν κανονικό του δρόμο. Νά μήν ἀρχίσει ἡ ἀνακριτική διαδικασία. Ἀλλά καί νά μή παραπεμφθεῖ στό ἀρχεῖο. Νά μείνει ἡ πληγή ἀνοιχτή. Χωρίς τή χειρουργική ἐπέμβαση. Καί χωρίς τήν ἱατρική βεβαίωση τῆς ἀδιασάλευτης υγείας.

Σ' αὕτῃ τῇ φόρμουλα ὑποχώρησαν καί οἱ πολλοί. Τό γιατί ὑποχώρησαν, δέν τό γνωρίζει κανείς. Νά βρῆκαν τή λύση τῆς ἐκκρεμότητας σύμφωνη μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, ἀποκλείεται. Νά ἔσκυψαν τό κεφάλι στόν προκαθήμενο, εἶναι ἓνα ἀπό τά ἐνδεχόμενα. Δέχτηκαν μιά ἀόριστη ὑπόσχεση τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη, πὼς θά καταθέσει μήνυση, δίχως νά προσδιορίσει τό περιεχόμενό της. Καί, παράπλευρα, ὅτι θά καταθέσει ἀγωγή ἐναντίον ἐμοῦ, πού ἔστειλα τίς κασέτες στήν Ἱερά Σύνοδο, γιατί, δῆθεν, προσέβαλα τήν προσωπικότητά του καί θά ζητήσει ὡς

ἀποζημίωση τρία ἑκατομμύρια Εὐρώ, δηλαδή ἓνα δισεκατομμύριο, περίπου, ἐλληνικῶν δραχμῶν.

Δέ θά σχολιάσω τήν ἀπαίτηση Μπεζενίτη γιά ἀποζημίωση. Τήν προσωπικότητά του δέν τήν προσέβαλα ἐγώ. Τήν προσέβαλε ἐκεῖνος. Ἡ ἀναφορά στό ὑπεύθυνο διοικητικό ὄργανο δέν προσβάλλει τόν τίμιο. Γιατί ἡ ἔρευνα καί ἡ διαδικασία ἐκδίκησης ἀναδεικνύουν τήν ἀθωότητα καί τήν καθαρότητα τοῦ ἡθους. Ἡ προσβολή προκύπτει ἀπό τήν ἔκπτωση τῆς προσωπικότητας στά βρωμερά χαντάκια τῆς χυδαιότητος καί τῆς ἀνηθικότητος. Καί στήν περίπτωση αὕτῃ ἡ παραπομπή τῆς ἐκτροπῆς στή δικαιοσύνη βεβαιώνει τήν ἀλλοτρίωση καί δικαιώνει τίς ἐπιφυλάξεις.

Ἀπαραίτητο νά διατυπώσω κάποιες ἐπιφυλάξεις, γιά τή δικονομία, πού, γιά πρώτη φορά, ἐφάρμοσε, δηλαδή, στήν κυριολεξία, ἐγκαινίασε ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντας ὡς πρόεδρό της ἓνα Ἐπίσκοπο μέ περγαμηνή σπουδῆς στά ἀνεξάντλητα μεταλλεῖα τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ Σύνοδος ἄφησε τό θέμα ἀνοιχτό. Σταμάτησε τίς δικές της διαδικασίες, πού τίς ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ὁ Νόμος 5383/32, δίνοντας τήν εὐχέρεια στόν κατηγορούμενο νά καταφύγει στό πολιτικά Δικαστήρια καί νά ζητήσει τήν τιμωρία ἐκείνων, πού ἔφεραν τήν ἠθική του ἰδιοτυπία στή δημοσιότητα. Καί, μετά (πότε μετά;) θά ἐπανέλθει γιά νά πάρει τίς δικές της ἀποφάσεις.

Πρωτότυπη ἡ δικονομία σέ παγκόσμια κλίμακα.

Ἔχετε ἀκούσει ποτέ κάτι παρόμοιο; Νά κατατίθεται στό Δικαστήριο μήνυση ἐναντίον κάποιου. Τό δικαστήριο νά μή διατάσσει ἀνακρίσεις, γιά νά διαπιστωθεῖ ἡ ἐνοχή ἢ ἡ ἀθωότητα τοῦ κατηγορούμενου. Ἀλλά νά τόν καλεῖ καί νά τοῦ δίνει τήν εὐχέρεια νά ὑποβάλει αὐτός μήνυση ἐναντίον τοῦ μηνυτοῦ του. Καί νά κρατάει τό φάκελλο σέ ἐκκρεμότητα, ἴσαμε νά καταδικαστεῖ ἢ νά ἀθωωθεῖ ὁ πρῶτος μηνυτής. Καί τότε νά ξεκινάει τή διαδικασία τῆς ἔρευνας γιά τήν ἐνοχή τοῦ κατηγορούμενου.

Τρελλό αὐτό. Καί, ὅμως, ἐγινε. Ἡ Σύνοδος πάγωσε τίς ἀνακρίσεις, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ὁ Νόμος. Καί θά περιμένει. Πόσο θά περιμένει; Κάτι τέτοιες ἐκδικάσεις κρατοῦν καί πέντε καί δέκα χρόνια. Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα θά κάθεται μέ σταυρωμένα τά χέρια καί θά ἀφουγκράζεται τόν ἀντίλαλο τῶν χυδαίων φράσεων, πού περιέχονται στίς κασέτες καί τίς κραυγές τῆς ἀγανάκτησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Στό μεταξύ ὁ κ. Μπεζενίτης θά φοράει τά ἀρχιερατικά του ἄμφια καί θά περφέρει στίς ὁδοὺς καί τίς ρύμες τήν καταισχύνῃ τῶν πράξεών του καί τή σκανδαλώδη εὐνοία τοῦ φίλου του καί προστάτη του, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

Ἄν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀκολουθοῦσε τή λεωφόρο τοῦ καθήκοντος, ἂν ἡ ἐπιμονή τοῦ προέδρου δέν ἔσερνε τό Σῶμα στήν

πρωτοτυπία τῆς ἐξουθένωσης καί γελοιοποίησης τῶν θεσμῶν, καί ὁ κ. Μπεζενίτης θά εἶχε ἀνοιχτή τήν εὐχέρεια νά ὑπερασπίσει τόν ἑαυτό του καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θά ἔστεκε στέρα πάνω στά ἀσάλευτα θεμέλια τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεων.

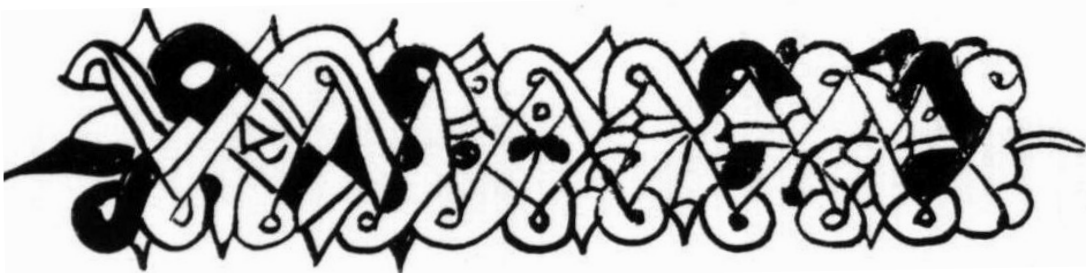
Ἄν ὁ κ. Μπεζενίτης εἶχε τά κότσια νά ἀποδείξει, ὅτι οἱ μηνυτές του τόν συκοφαντοῦν, θά ξεδίπλωνε τά ἐπιχειρήματά του στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Στό γινώριμο κλίμα καί στή φιλική ὁμήγυρη. Στό ὄργανο, πού προεδρεύεται ἀπό τόν προστάτη του Ἀρχιεπίσκοπο. Καί θά εἶχε περισσότερες ἐλπίδες νά πετύχει τήν ἀθώωση. Ἀπό κεῖ καί πέρα, θά παρυσίαζε τήν ἀπόφαση αὐτή στό πολιτικό Δικαστήριο, γιά νά ζητήσῃ τήν τιμωρία τῶν προσώπων, πού πίστευε ὅτι τόν συκοφαντοῦν.

Ἡ πρωθύστερη διαδικασία, πού προκρίθηκε, θά μείνει στήν ἱστορία μέ τή σφραγίδα τῆς παρωδίας. Κάποιοι, ὅστερα ἀπό χρόνια, ὅταν θά ἀναδιφήσουν τίς σελίδες αὐτές, ἴσως φτάσουν στήν ἔσχατη ἀμφισβήτηση καί τῶν προσώπων καί τῶν γεγονότων. Καί ἴσως ἀποτολήσουν νά διατυπώσουν τή μομφή, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀντί γιά κήρυκα καί προστάτη τῆς Εὐαγγελικῆς ἠθικῆς, ἐπαίξε τό ρόλο τοῦ νοβοῦ τῶν ἔργων τοῦ σκότους (Ρωμ. β' 19), γιά τούς δικούς του λόγους.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Γίνωσκε γάρ, ποθεινότατε ἡμῖν καί τιμιώτατε, ὅτι οὐπω οἶδα τοσοῦτον πένθος ἄλλοτε τῇ ψυχῇ μου παραδεξάμενος ὅσον νῦν, ὅτε ἤκουσα τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν τήν σύγχυσιν».

(Μ. Βασίλειος: Ἐπιστολή Θεοδότῳ Ἐπισκόπῳ Νικοπόλεως)

ΑΛΛΑ ΜΕΝ..., ΑΛΛΑ ΔΕ

τὸ φύλλο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδας «ΣΤΥΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» τοῦ μηνὸς Μαρτίου π.ἔ. καταχωρίζεται ρεπορτάζ ἀναφερόμενο στὸ ἀδιέξοδο πὺλ ἐχει δημιουργηθεῖ στὶς σχέσεις τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου καὶ τοῦ Ἱγουμενίου τῆς ἐκεῖ Ι.Μ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Μεταξὺ ἄλλων στὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα καταγράφονται καὶ τοῦτα τὰ σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα:

«Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου ὑπῆρξε σωτήρια καὶ γιὰ τὸ κύρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Προκαθημένου της Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ἀφοῦ εἶχαν τὴν πρόθεση νὰ ἀποδεχθοῦν αἴτημα τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου περὶ ἐπιβολῆς ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας σύμφωνα μὲ τὴ Βατικάνεια πρακτικὴ... Μὲ τὴν καθοριστικὴ παρέμβαση ὥστόσο τοῦ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως ἀλλὰ καὶ τῇ σημαντικῇ συνεισφορᾷ τοῦ Μητροπολίτη Θηβῶν Ἱερωνύμου... προστατεύθηκε τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διαφυλάχθηκαν ἀρχές καὶ παραδόσεις αἰώνων... Γιατί δὲν μπορεῖ σὲ κάθε ἀνακύπτουσα δυσκολία... νὰ παραβλέπονται γιὰ λόγους δῆθεν ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας Ἱεροὶ Κανόνες καὶ διδαχὲς Ἀγίων Πατέρων... Δὲν δύναται, ὅπως τόνισαν ἀρκετοὶ Ἱεράρχες, ὅπως ὁ Ἀργολίδος Ἰάκωβος, ὁ Φωκίδος Ἀθηναγόρας, ὁ Ζιχνῶν Σπυρίδων, ὁ Ἰωαννίνων Θεόκλητος, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία

νὰ υἱοθετεῖ πρακτικὲς πὺλ οὐδέποτε ἀκολουθήσει. Πρακτικὲς πὺλ ἀκολουθήσει καὶ ἀκολουθεῖ τὸ Βατικανὸ καὶ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἄκρατο δεσποτισμὸ καὶ ἀντικανονικὲς, ἀντιδημοκρατικὲς διαδικασίες. Διότι, ὅπως ὁρᾷ ἐπισημάνθηκε στὴ ΔΙΣ, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἐν γένει ἡ ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία λένε ὅτι ποτέ δὲν τίθεται τιμωρία-ἐπιτίμιο χωρὶς ἐγγράφη καταγγελία καὶ κυρίως χωρὶς τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐκκλησιαστικὴ δίκη!...».

Τὸ δημοσίευμα αὐτὸ δίνει τὸ ἐρέθισμα καὶ τὴν ἀφορμὴ νὰ γυρίσουμε ἐννέα χρόνια πίσω, στὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 13ης Αὐγούστου 1993, ὅταν, κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη τῶν παρακλήσεων καὶ τῆς προσευχῆς πρὸς τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, μόνη μιὰ εὐκαιριακὴ πλειοψηφία τῆς ΔΙΣ, χωρὶς καμμιὰ ἐγκρίση τῆς ΙΣΙ μέχρι καὶ σήμερα, ἐπέβαλε σὲ τρεῖς ἀσυμβίβαστους καὶ ἀγωνιστὲς Ἱεράρχες, τοὺς Λαρίσης Θεολόγο, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καὶ Ἀττικῆς Νικόδημο, τὰ γνωστὰ καὶ διαβόητα «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας», μὲ τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴ συνοδικὴ ἀνακοίνωση, τοὺς ἀπέκοπτε ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καὶ παράλληλα καθιστοῦσε γνωστὸ στὸ πλήρωμα ὅτι θεωροῦσε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διακαινεῖ μὲ τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ, «καθαιρετέους»! καὶ «ἀπογοιμνωτέους» πάσης ἱερατικῆς τιμῆς! Καὶ μὲ βάση τὰ

ανυπόστατα αυτά «ἐπιτίμια» απομακρύνθηκαν και πάλι οί τρεῖς αὐτοί Ἱεράρχες ἀπὸ τις μητροπολιτικὲς τοὺς ἔδρες.

Ποῦ ἦταν, ὅμως, τότε, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993, οἱ Ἱεράρχες μας καὶ ἰδιαίτερα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ δημόσιεσμα, παρουσιάζονται σήμερα κατηγορηματικὰ ἀντίθετοι στὴν προσπάθεια ἐκείνων, ποὺ μεθοδεύουν τὴν ἐπιβολὴ στὸν Ἡγούμενο Ἀρχιμανδρίτη τῆς Μονῆς παρόμοιοι «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας»;

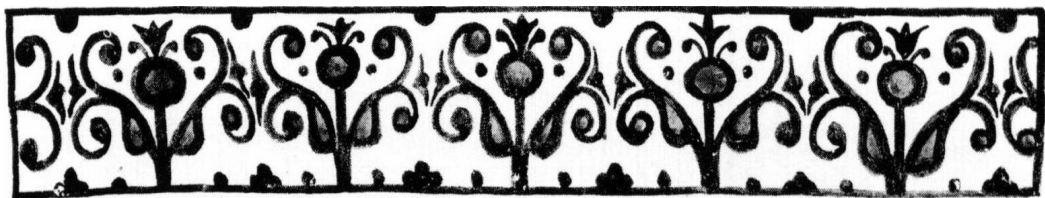
Γιατί καὶ τότε δὲν ἀντέδρασαν στὶς ἀπαράδεκτες ἐκεῖνες μεθοδεύσεις καὶ ἐπινοήσεις καὶ δὲν εἶχαν καὶ τότε τὴν παρρησίαν καὶ τὴ γενναιότητα νὰ ποῦν καὶ νὰ κραυγάζουν ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἐκεῖνα τὰ «ἐπιτίμια», ποὺ ἐπιβλήθηκαν μάλιστα σὲ ἀνώτατους κληρικούς Μητροπολίτες κατὰ πρόδηλη περιφρόνηση τῶν κανονικῶν καὶ καταστατικῶν διατάξεων, ἀποτελοῦσαν «Βατικάνεια Πρακτικὴ» καὶ ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν «μὲ ἄκρατο δεσποτισμὸ καὶ ἀντικανονικὲς καὶ ἀντιδημοκρατικὲς διαδικασίες»;

Γιατί καὶ τότε δὲν ὕψωσαν φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ λόγο ἐλεγκτικό, γιὰ νὰ ἐπιστημάνουν μὲ ὑπευθυνότητα, αὐτὰ ποὺ σήμερα φαίνεται ὅτι ὑπαγορεύει ἡ ἀρχιερατικὴ τοὺς συνείδηση, δεχόμενοι ἀναντίρρητα ὅτι: «Οἱ Πατέρες, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Νομοθεσία λένε ὅτι ποτὲ δὲν τίθεται τιμωρία-ἐπιτίμιο χωρὶς ἔγγραφὴ καταγγελία καὶ κυρίως χωρὶς τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐκκλησιαστικὴ δίκη»;

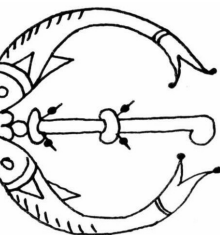
Μήπως ἐκεῖνα τὰ «ἐπιτίμια» τὰ προέβλεπε κάποιος Ἱερὸς Κανόνας; Μήπως γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοὺς εἶχε τηρηθεῖ κάποια κανονικὴ ἢ νόμιμη διαδικασία; Μήπως εἶχε διεξαχθεῖ κάποια ἐκκλησιαστικὴ δίκη καὶ ἐκεῖ διαπιστώθηκε ἡ διάπραξη κανονικῶν παραπτωμάτων; Μήπως οἱ «ἐπιτιμωθέντες» Μητροπολίτες εἶχαν κληθεῖ σὲ ἀπολογία ἢ τουλάχιστον μήπως τοὺς εἶχε δοθεῖ κάποτε ἡ δυνατότητα νὰ ἀκουσθοῦν; Τίποτε ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε γίνει. Κανονικὸς καὶ νομικὸς τραγέλαφος. Οἱ ἀντι-

κανονικότητες καὶ οἱ παρανομίες στὴν πρώτη γραμμὴ. Ὅλα τὰ ἐκάλυψε ὁ αὐταρχισμὸς καὶ ἡ αὐθαιρεσία. Καὶ οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι καθόλου δικές μας. Ἐχουν εἰπωθεῖ ἀπὸ ἐπίσημους ἐκκλησιαστικούς παράγοντες καὶ ἀπὸ στόματα ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων. Ὁ αἰμνῆστος Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου Κ. Μουρατίδης χαρακτήρισε τὰ «ἐπιτίμια», τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τοὺς, «Κανονικῶς ἀνυπόστατα, μὴ παράγοντα οὐδὲν ἀποτελέσμα». Ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τὰ ἐνέταξε «σὲ σχέδιο ὑποπτο προσώπων κινουμένων σὲ ἐκκλησιαστικὸ παρασκήνιο» (ἐπιστολὴ 8/4/1994). Ὁ Μητροπολίτης Σταγῶν Σερραφείμ εὐθαρσῶς δήλωσε ὅτι ἐπιβλήθηκαν «χωρὶς καμμία διαδικασία» (Δ.Ι.Σ. 1/9/1998). Ὁ δὲ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ Σπυρίδων προσέθεσε καὶ τοῦτο τὸ τραγικόν: «Τὰ ἐπιτίμια ἐπιβλήθηκαν διὰ βοῆς καὶ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» (Ι.Σ.Ι. 7/10/1998).

Διὰ «βοῆς» λοιπὸν καὶ «ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» ἐπιβλήθηκαν τότε, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993, τὰ «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες. Καὶ τότε κανένας δὲν μίλησε. Κανένας δὲν διαμαρτυρήθηκε, οὔτε κἂν ἀντέδρασε ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες μεμονωμένες ἐξαιρέσεις. Καὶ αὐτὲς ἐντελῶς εὐκαιρικά. Τὰ ἀποδέχθηκαν οἱ πάντες. Καὶ ἀποδέχθηκαν ἐπὶ πλέον καὶ ὅσα ἐπακολούθησαν, ὅταν μὲ βάση τὰ ἀνυπόστατα αὐτὰ «ἐπιτίμια» ἀπομακρύνθηκαν καὶ πάλι, βιαίως καὶ αὐθαιρέτως, οἱ τρεῖς Ἱεράρχες γιὰ δεύτερη φορὰ μετὰ τὴν πρώτη ἀπομάκρυνσή τοὺς τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1974. Σήμερα ὅμως ἀντιδρῶν στὴν προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς «ἀκοινωνησίας» στὸν Ἡγούμενο Ἀρχιμανδρίτη τῆς Ι.Μ. Μεταμορφώσεως. Καὶ ὁ ἅγιος Ἀλεξάνδρουπόλεως, καὶ ὁ ἅγιος Θηβῶν καὶ ὁ ἅγιος Ἰωαννίνων καὶ οἱ λοιποί. Ἐκεῖνα τὰ «ἐπιτίμια» καλῶς εἶχαν; Μὲ τὰ σημερινὰ ἐξανέστησαν καὶ μὲ καθυστέρηση δέκα περίπου ἐτῶν θυμῆθηκαν ὅτι ἐντάσσονται σὲ

Οι οικονομικές δραστηριότητες της Έκκλησίας.

Ενα ερώτημα, πού συχνά ακούγεται, ιδίως μετά την απόφαση της ΔΙΣ νά ιδρυθούν εκκλησιαστικές κερδοσκοπικές επιχειρήσεις, είναι κατά πόσον τέτοιου

είδους δραστηριότητες συνάδουν προς την αποστολή της Έκκλησίας. Τό ερώτημα τέθηκε καί σέ συνέντευξη, πού έδωσε στήν έφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ (22-4-2002) ό Διευθυντής Οικονομικής Υπηρεσίας τής Έκκλησίας κ. Κ. Πυλαρινός, ό όποιος άπαντώντας εΐπε: Τό ερώτημα-έντεχνο ψευδοδίλημμα-έκπορεύεται άπό αύτούς πού θέλουν τήν Έκκλησία άνυπαρκτη καί άδύναμη στό νά προσφέρει κοινωνικό έργο άνθρωπιās καί άλληλεγγύης. Άπό αύτούς πού θέλουν μέ πείσμα τήν Έκκλησία στό κοινωνικό περιθώριο. Ή άπάντηση, μέ τήν επιθετική της διατύπωση κατά τών έχθρών τής Έκκλησίας, δέν θίγει τίς πνευματικές εύαισθησίες καί ιδιαιτερότητές Της. Έτσι

θά ταΐριαζε μάλλον σέ κάποιον άπλό άνθρωπιστικό όργανισμό.

Ή Έκκλησία στήν ιστορική Της πορεία ήταν άναπόφευκτο νά έχει καί οικονομικές δραστηριότητες. Ό γνωστός γιά τή σοφία του μακαριστός Άρχιμανδρίτης π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος έγραφε τό 1987: «Ο Κύριος, ό Όποιος εΐπεν εις τούς Άποστόλους Του μή κτήσησθε χρυσόν μηδέ άργυρον κ.τ.λ., τά εΐπε προς τούς Άποστόλους ως προς άτομα. Δέν τά εΐπε διά τόν Όργανισμόν τής Έκκλησίας Του.... Όταν ό Κύριος συνέπηξε τήν Όμάδα τών δώδεκα, συνέστησε ταυτοχρόνως καί ένα μικρόν Ταμείον, εις τό όποιον έρρίπτοντο αΐ εισφοραί τών βουλομένων καί μέ τό Ταμείον αύτό, τό όποιον εκράτει καί διεχειρίζετο ό Ιούδας, έζη ή μικρά Άποστολική Άδελφότης μέ Άρχηγόν τόν Κύριον. Ός άτομα οΐ Άπόστολοι ήσαν άδέκαροι. Ός όμάς, ως κοινότης, είχον Ταμείον, είχον περιουσίαν. Βραδύτερον εις τήν Χριστιανικήν Κοινότητα τών

«Βατικάνειες Πρακτικές» καί σέ «άντικανονικές καί αντιδημοκρατικές συμπεριφορές». Καί εξάπτεται ή άρχιερατική τους συνείδηση καί τονίζουν ότι τίποτε άπό όλα αύτά δέν μπορεΐ νά γίνει καί μάλιστα χωρίς εκκλησιαστική δίκη καί χωρίς άπολογία!!

Τί νά πει καί τί νά προσθέσει κανείς στις ύψιμες καί αντιφατικές αύτές αντιδράσεις τών Ίεραρχών μας. Τά γεγονότα μιλοΐν μόνα τους

καί μιλοΐν τόσο εύγλωττα. Θαυμάζει κανείς τό μέγεθος τής συνέπειας καί τό βαθμό τής προσηλώσεώς των στήν κανονική-εκκλησιαστική τάξη καί στις εναλλασσόμενες ύπαγορεύσεις τής άρχιερατικής τους συνείδησεως!

“Άλλα μέν, άλλα δέ. Άλλα τότε καί άλλα σήμερα. Τά συμπεράσματα δικά σας.

Ἱεροσολύμων ὑπῆρξε καί ἐκεῖ ἕνα Ταμεῖον καί πολλοί, πού ἦσαν κάτοχοι κτημάτων τά ἐπώλουν καί ἔδιδον τά χρήματα εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Ὑπῆρχεν ἕν εἶδος Κοινοῦ Ταμεῖου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ταμεῖου ἐτρέφοντο αἱ χῆραι καί τὰ ὀρφανὰ καί γενικῶς ἐκαλύπτοντο αἱ ἀνάγκαι τῶν πτωχῶν χριστιανῶν... Καί μετέπειτα ἡ Ἐκκλησία εἶχε πάντοτε περιουσίαν, μικράν ἢ μεγάλην, διὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ καί τὰς ἀνάγκας τῶν λειτουργῶν Της καί τὸ τεράστιον φιланθρωπικόν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἤσκει ἀνά τοὺς αἰῶνας...» (Ἡ Ἐκκλησιαστική Περιουσία, σελ. 7-8).

Στό μοτίβο αὐτό κινοῦνται καί σήμερα οἱ νέες Ἐκκλησίες, πού δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἱεραποστολή, εἴτε ἀναδημιουργοῦνται, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας. Στὴν ἀρχή, μέχρι νὰ ἀναπτυχθοῦν, στηρίζονται στίς δωρεές τῶν πιστῶν ἀπὸ ἄλλες χῶρες. Σιγὰ σιγὰ, ὅμως, καθὼς πληθαίνουν οἱ πιστοί, ἀναζητοῦνται οικονομικοὶ πόροι μέσα ἀπὸ αὐτές. Δημιουργοῦνται Κοινὰ Ταμεῖα. Ἔτσι, π.χ., σέ ὀρισμένες ἱεραποστολές καλλιεργοῦνται ἀγροκτήματα ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῶν ὁποίων καλύπτονται μερικὲς δαπάνες τους. Στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας ἡ μισθοδοσία τῶν κληρικῶν καλύπτεται σέ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῶν δύο κηροπλαστείων Της. Ἀλλοῦ οἱ ἱεραποστολές λειτουργοῦν ἐκπαιδευτικά ἢ νοσηλευτικά ἰδρύματα καί ἔχουν κάποιες εἰσπράξεις γιὰ τίς ὑπηρεσίες, πού παρέχουν (οἱ ἄποροι, βέβαια, ἐξυπηρετοῦνται δωρεάν).

Ἡ οικονομικὴ δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας, πάντως, δέν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μόνο ἡ μετὰ φόβου Θεοῦ ἐκχυση τῆς ἀγάπης τοῦ ἀναγεν-

νημένου πληρώματός Της πρὸς τὸν κόσμο. Αὐτὴ ἡ ἀγιασμένη δραστηριότητα ὑπῆρξε πάντοτε τὸ χειροπιαστό γράδο γιὰ τὴ μέτρηση τοῦ πνευματικοῦ σφρίγγους μιᾶς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε ὅμως συστατικό Της στοιχεῖο. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει στόχους ἐνδοκοσμικούς, ὅσο εὐγενεῖς καί ἂν εἶναι. Μία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐκχυση τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμο: ὁ εὐαγγελισμός τῶν ἐθνῶν καί ἡ πνευματικὴ υἰοθεσία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία μόνη Της ἀποστολὴ ἔχει τὴν πολιτογράφηση τῶν τέκνων Της στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἔτσι, στὰ ὑλικά ἔργα τῆς Ἐκκλησίας κυριαρχεῖ ὁ ἐθελοντισμός μᾶλλον, παρά τὸ ἐπιχειρηματικὸ δαιμόνιο. Κατὰ τὸν π. Ἐπιφάνιο, οἱ λειτουργικὲς δαπάνες τοῦ προνοιακοῦ Της ἔργου εἶναι πολὺ χαμηλές διότι «εἶνε δεδομένη καί ἀναμφισβήτητος πραγματικότης ὅτι τὰ συνειδητὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶνε, κατὰ κανόνα, ἄνθρωποι θυσίας καί αὐταπαρνήσεως. Τό ἔργον των, οἷονδῆποτε ἔργον-καί ὑπαλληλικῆς φύσεως-, τὸ ἀσκοῦν ὡς λειτούργημα, ὡς ἱεραποστολήν, καί ὄχι ἀπλῶς ὡς μέσον βιοπορισμοῦ» (ἐ. ἀ. σελ. 32). Ἡ ἐθελοντικὴ προσφορά ἀγάπης, λοιπόν, κάλυψε ἀνά τοὺς αἰῶνες τίς ὑλικὲς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας καί στήριξε τὸ τεράστιο προνοιακὸ ἔργο Της. Οἱ κερδοφόρες ἐπιχειρήσεις ἀποτελοῦν νεωτερισμὸ τῶν καιρῶν μας. Εἶναι, ὅμως, ἀπόβλητες *a priori*;

Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα συναρτᾶται μέ τὸ ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἔχει σημαντικὴ περιουσία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀξιοποιήσει. Στὴ συνέντευξη τοῦ Κ. Πυλαρινοῦ, πού προαναφέραμε, τίς κερδοφόρες ἐπιχειρήσεις τίς ἀποκαλεῖ «*νοικοκύρεμα στὰ οικονομικά τῆς Ἐκκλησίας*». Συγκεκριμέ-

να λέει ότι πρόκειται για «διασφάλιση και αξιοποίηση με διαφάνεια της παρουσίας της. Μιάς παρουσίας που επί επτά δεκαετίες καταληστεύεται από επιτηδείς, κυκλώματα, καταπατητές και από τό κράτος... Νοικοκυριό σημαίνει ακόμη τό νά μπορέσει ή Έκκλησία μας νά γίνει στήν πορεία του χρόνου οικονομικά αυτοδύναμη και ανεξάρτητη». Η επιχειρηματολογία έχει βάση. Όμως, αποτελεί και μία επίσημη όμολογία ότι επί πολλές δεκαετίες ό υλικός πλούτος της Έκκλησίας δέν αξιοποιείται, αλλά «καταληστεύεται». Καί είναι προφανές ότι αυτή ή «ληστεία» διαρκείας δέν θά συνέβαινε άν μέσα στους κόλπους της Έκκλησίας δέν ύπήρχαν ένοχοι και συνένοχοι, που είτε με τίς πράξεις τους είτε με την άνοχή τους συνέβαλαν σ' αυτήν. Τό θλιβερό είναι ότι τόσο ή εκκλησιαστική, όσο και κοσμική δικαιοσύνη, τίς λίγες φορές που άσχολήθηκαν με τό θέμα, ήταν άπλως για νά παραγράψουν τή ληστεία μή έντοπίζοντας ουσιαστικούς ένόχους, πράγμα που έδωσε πολλές φορές άφορμή στον Τύπο νά σχολιάζει ότι επρόκειτο για συμψηφισμό ένοχών μεταξύ αντιμαχόμενων μερίδων έντός και έκτός του εκκλησιαστικού χώρου. Κατά τή διάρκεια αυτών των «επτά δεκαετιών» τά πρόσωπα άλλαξαν πολλές φορές. Οί νοοτροπίες, όμως, και οί άήθεις συμπεριφορές παρέμειναν αναλλοίωτες. Καί, δυστυχώς, με την πρό τετραετίας άλλαγή στην εκκλησιαστική διοίκηση, άλλαγή προσώπων είχαμε, ή άναβάθμιση, όμως, της νοοτροπίας και του ήθους εξακολουθεϊ νά παραμένει τό μέγα ζητούμενο. Τί έγγύηση μπορεί νά δώσει ό κ. Πυλαρινός ότι ή «καταλήστευση», την όποϊαν έπeseήμανε, δέν θά συνεχισθεϊ;

Κλείνοντας τον προβληματισμό μας για την επιχειρηματική δραστηριότητα της Έκκλησίας μας μεταφέρουμε έναν παράλληλο σχολιασμό από τό Όρθοδοξο Περιοδικό «Ιωάννης ό Βαπτιστής» (Μάϊος 2002): «Τό ότι άσχολήθηκε ή Δι-αρκής Ιερά Σύνοδος, σε έπανειλημμένες συνεδριάσεις, με την αξιοποίηση της λεγομένης εκκλησιαστικής παρουσίας, δέν σχολιάζεται δυσμενώς. Εκείνο, που είναι δυνατόν νά προκαλέσει σχόλια, επικρίσεις, σε ώρισμένες περιπτώσεις και σκανδαλισμούς, είναι ή επιχειρηματική δραστηριότητα, όπως τουλάχιστον "βγήκε" προς τά έξω. Άλλοι άς άνεγείρουν ξενοδοχειακές μονάδες ή άς οργανώ-νουν χώρους "πάρκινγκ", τόσο άποδοτικούς σήμερα. Καί άλλοι άς άσχοληθούν με τή φιλοξενία άθλητών και άθλητικών παραγόντων κατά τους Όλυμπιακούς του 2004.... Η Έκκλησία κερδίζει με τον πλούτο της αλήθειας και της αγάπης. Η φτώχεια του κόσμου δέν αφήνει περιθώρια στην Έκκλησία νά έχει μεγάλους λογαριασμούς (στίς Τράπεζες)». Ούτε κεδροφόρα άνοίγματα σε μπίζνες, θά προσθέταμε.

Ε. Χ. Οικονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης.

Ίδιοκτήτης:

ό Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αϋλών Άττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο.

Ο φίλος μου ο Γιάννης

Δέν μπορείτε νά φανταστεΐτε τό μεΐγμα τής έκπληξης, τής αγανάκτησης καί τής αποστροφής, πού έκδηλώνει ο φίλος μου ο Γιάννης, κάθε φορά, πού βλέπει στό γυαλί τής τηλεόρασης τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, νά παρελαύνει σάν τόπ-μόντελ, τυλιγμένος στό χρυσάφι καί στολισμένος μέ τά ἀμύθητης ἀξίας ἐπισκοπικά ἀξεσουάρ. Φορτίζεται, ἀναψοκοκκινίζει, ξεσπάει σέ συγκρίσεις καί σέ βίαιους χαρακτηρισμούς, ἀρχίζει νά «ψάλλει» στόν προκαθήμενο τόν «ἀναβαλλόμενο».

Ὁ φίλος μου ο Γιάννης εἶναι ἄνθρωπος τής Ἐκκλησίας. Τόν ἀνάθρεψε μιά μάνα, μέ φανερό τή Μικρασιατική οσιότητα καί τήν ἀνόθευτη μητρική ἀφοσίωση. Καί πέρασε τά πολλά του χρόνια στό ἀναλόγιο, ψάλλοντας στό Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστό τόν ὕμνο τής ἀγάπης.

Ἀπό τή σκοπιά τοῦ ἱεροψάλτη γνώρισε δεσποτάδες καί δεσποτάδες. Ποιμένες καλλιεργημένους πνευματικά, μέ καταξιωμένη τήν ἀφοσίωση καί τήν πιστότητα στήν ἱερή διακονία τους. Καί ρασοφόρους μέ έκδηλο τό φαρισαϊσμό, μέ κραυγαλέα τήν προσκόλλησιν στή χλιδή καί πιστοποιημένη τήν ἐξάσκηση στήν ἡθοποιΐα. Οἱ ἐμπειρίες του καί οἱ μνημες του συγκροτοῦν ὁλόκληρη ἠλεκτρονική καταγραφή τής πρόσφατης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Μέ ἓνα κέντρισμα, μέ μιά νύξη, ἀνοίγει τό ἀρχεῖο καί ἀρχίζουν νά ρέουν οἱ πληροφορίες.

Καί ὅλες ἀκριβεῖς καί ἀπείραχτες ἀπό τό δαίμονα τής σκοπιμότητας.

Τοῦτο τόν καιρό, τό μεγάλο του θέμα καί τό μεγάλο του πρόβλημα εἶναι ὁ Χριστόδουλος.

Εἶναι ἀλήθεια, πώς ὁ Χριστόδουλος ἔδωσε τέτοια δείγματα ὑπεροψίας καί ἐκκοσμίκευσης, πού ἐξέπληξαν πολλούς. Καί εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα, νά ἐμπλουτίζεται ἡ ἀναφορά στό ὄνομά του μέ μειδιάματα, μέ ὑπονοούμενα ἢ καί μέ ἐκρήξεις αγανάκτησης. Ὁ φίλος μου ο Γιάννης δέ συμερίζεται μήτε τά μειδιάματα, μήτε τά ὑπονοούμενα. Ὡστόσο, οἱ ἐκρήξεις του εἶναι πυκνές καί συνοδεύονται μέ τήν παρατήρηση, πώς, στό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου, ἡ Ἐκκλησία ταπεινώθηκε καί κατάντησε πασαρέλα.

Καί ξέρετε, δέν ἀντέχει ὁ φίλος μου ο Γιάννης νά κρατήσῃ τίς καινούργιες του ἐντυπώσεις, ἴσαμε νά συναντηθοῦμε καί νά μοῦ ἀφηγηθεῖ, πρόσωπο πρός πρόσωπο, τά γεγονότα ἢ τίς ἡγεμονικές ἐμφανίσεις τοῦ προκαθημένου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Μόλις τόν δεῖ στήν τηλεόραση, καθώς παρελαύνει βαρυφορτωμένος μέ τίς χρυσοποικιλτες ἀμφίσεις σέ ὅλα τά πανηγύρια, ἀμέσως πιάνει τό τηλέφωνο καί μέ ἐνημερώνει. Ἔτσι, ὅπως κάνουν οἱ πετυχημένοι δημοσιογράφοι, πού προσπαθοῦν πάντοτε νά ἔχουν πρωτιά στήν εἰδησεογραφία τους.

-Ποῦ νά δεῖς τί φοράει σήμερα ὁ

Χριστόδουλος! Καλέ τέτοια ἄμφια δέν ἔχω δεῖ ποτέ μου. Κεντημένα μέ χρυσό ἀπό πάνω ἴσαμε κάτω. Καί καινούργια. Δέν τά ἔχει φορέσει ἄλλη φορά. Αὐτά τά ἄμφια κοστίζουν πολλά, πάρα πολλά ἑκατομμύρια. Ποιός ἄραγε νά τά πλήρωσε; Φαίνεται, πώς ὅλοι αὐτοί, πού ὀρέγονται νά γίνουν δεσποτάδες, ἐξαγοράζουν τό ἀξίωμα καί τή δεσποτική μίτρα μέ τά βαρύτιμα δῶρα, πού κάνουν στό Χριστόδουλο.

Αὐτά μοῦ λέει ὁ φίλος μου ὁ Γιάννης καί ἀρχίζει νά μοῦ περιγράφει ξανά τή χρυσοστόλιστη στολή τῶν ἀμφίων τοῦ Χριστόδουλου καί νά μοῦ διηγεῖται, πώς καμαρώνει καθώς βηματίζει ἀπό τήν Ὡραία Πύλη πρὸς τό δεσποτικό θρόνο καί ἀπό τό θρόνο πρὸς τήν Ὡραία Πύλη.

-Καί ξέρεις; μοῦ συμπληρώνει. Ποτέ δέν φοράει ὁ Χριστόδουλος τά ἴδια ἄμφια. Ὅλα πολυτελῆ καί ὅλα πανάκριβα, ἀλλά δέν τά φοράει γιά δεύτερη φορά. Ὅταν ξαναλειτουργάει, ἐμφανίζεται μέ ἄλλα ἄμφια, καί αὐτά πανάκριβα καί ἀσήκωτα. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει στίς ντουλάπες του κάποιες δεκάδες ἀρχιερατικῶν στολῶν καί νά τίς ἐναλλάσσει. Στά τέσσερα χρόνια, πού εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἐμφανίστηκε ποτέ του μέ τήν ἴδια στολή.

Ἐγώ, τί νά κάνω; Ἀκούω τίς περιγραφές ἀμήχανα. Κάπου-κάπου, οἰκτίρω τό Χριστόδουλο, πού βρίσκεται αἰχμαλωτισμένος στήν πολυτέλεια καί στή χλιδή, ὅπως κάποιες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας εἶναι δουλωμένες στήν ἐπίδειξη καί προσπαθοῦν νά ἐπιβληθοῦν ὄχι μέ τόν πλοῦτο τῆς ψυχῆς τους, ἀλλά μέ τό φορτίο τῶν χρυσαφικῶν τους. Καί λυπᾶμαι τό φίλο μου τό Γιάννη, πού τόν βασανίζει ἡ πικρὴ ἐμπειρία τῆς ζωῆς του καί ἡ κοσμικὴ ἐμφάνιση τοῦ σημερινοῦ

προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Βλέποντάς με ἀμήχανο καί σιωπηλό, συνεχίζει τίς περιγραφές του.

-Δέν μπορεῖς νά φανταστεῖς τί μίτρα φοροῦσε χτές ὁ Χριστόδουλος. Ἐγώ ξέρω ἀπό τέτοια πράγματα. Ἐ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ μίτρα στοιχίζει πάνω ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια. Πρωτότυπο τό σχέδιο. Καί φορτωμένο. Αὐτὴ εἶναι ἔργο τέχνης. Ἀλλά ὄχι γιά νά τὴ βάζει κανεὶς στό κεφάλι του, ἀλλὰ νά τὴν ἔχει τοποθετημένη στή βιτρίνα κάποιου μουσείου τέχνης.

Στὴν τοποθέτησή του αὐτὴ κάποτε ἀντέδρασα. Ἐβγαλα, ὅσα εἶχα μαζέψει μέσα μου.

-Φίλε μου, Γιάννη, μπορεῖς νά φανταστεῖς λειτουργό τῆς Ἐκκλησίας, διάδοχο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί συνεχιστὴ τοῦ ἔργου τῶν Μεγάλων Πατέρων μας, πού, γιά νά σταθεῖ μπροστά στό σταυρωμένο Κύριό μας καί νά ἐνεργοποιήσῃ τό μυστήριο τοῦ Γολγοθά, φοράει ἓνα καπέλο ἀξίας πέντε ὡς καί δέκα ἑκατομμυρίων; Καί, ἀκόμα, αὐτός ὁ λειτουργός, νά συμπληρώνει τὴν ἀμφίεσή του, μέ χρυσοκέντητα ἄμφια, πού στοιχίζουν ἀπὸ τριάντα ἴσαμε πενήντα ἑκατομμύρια;

Τόν εἶδα νά ξεσπάει καί νά φτάνει ἴσαμε τὴν ἀποδοκιμασία τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Χριστόδουλου καί, ἀκόμα παραπέρα, ἴσαμε τὴν ὕβρη.

-Τά ξεφτιλίσουμε ὅλα. Τά ξεφτιλίσουμε. Λοῦσα, ἐπίδειξη καί ἀνωμαλίες... Αὐτά εἶναι τά προϊόντα τῆς ἐποχῆς Χριστόδουλου. Θά μᾶς κάψει ὁ Θεός. Καί δέ θά βρίσκουμε λόγο ἀπολογίας.

Αὐτὰ εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Γιάννης καί βυθίστηκε στή σιωπή.

Ἐγώ μάζεψα τίς ἐντυπώσεις μου καί σὰς τίς μετέφερα.

Ὁ Νεωκόρος